

A Bokor Házaspár

Ezen a képen én vagyok és a férjem, Bokor Ernő. A kép valamikor 1937 táján készülhetett, Újvidéken. 1935-ben Budapesten ismerkedtem meg a férjemmel. Mentem a villamossal, és a villamosban valaki megkérdezte, hogy hol a Rákóczi út. Mikor leszálltam a Rákóczi úton, mondtam, hogy ez a Rákóczi út. És a férfi, aki kérdezte, mellém szegődött. És azt kérdezte tőlem, hogy merre van az EMKE Kávéház. Én mondtam neki, hogy az utcán nem ismerkedem, menjen a rendőrhöz, és kérdezze meg tőle. Azt mondta nekem, hogy menjünk együtt a rendőrhöz. Mikor megtudtuk, hogy merre van az EMKE, megkérdezte, hogy nekem nagyon fontos-e odamenni, ahova én megyek. Mondtam, igen. Erre azt kérdezte tőlem -- akkor volt az ötórás tea divatban --, hogy hallottam-e a

Rajkó zenekart, amelyik délután az EMKE-ben zenél, s nem mennék-e el vele meghallgatni. Megnéztem, nagyon elegánsan volt fölöltözve, elmentem az EMKE-be. Mi történhet délután öt órakor? Levetettem a kabátomat -- én is jól voltam fölöltözve, s elég vékony voltam. Ilyen magas sarkú cipőben persze, fekete szövetruha volt rajtam. Leültünk, és elővette az útlevelét, mert azt mondta, hogy én azt mondtam, hogy utcán nem ismerkedem, hát ő most be akar mutatkozni. Bokor Ernőnek hívták, és be volt írva, hogy gyáros. Jugoszláviában élt, Novi Sadon [lásd: Újvidék]. Hát borzasztóan imponált nekem. Akkor beszélgettünk, és fél hét körül mondtam, hogy nekem most el kell mennem, mert este bálba megyünk. Azt mondta, hogy másnap majd föl hív engem telefonon. Nagyon féltem a nagybácsimtól, és azt mondtam a házvezetőnőnek másnap, hogy a kávé, amit a nagybácsi minden ebéd után iszik, vigye be az úriszobába az ebédlőből, mert várok egy telefont. És a telefon tényleg megszólalt, és akkor találkoztam vele. Mondta, hogy másnap el kell utaznia, de itt van a testvére és az unokatestvére, és szeretné, ha őket megismerném. Elutazott, s én másnap megismerkedtem a testvérével és az unokatestvérével. 1936-ban kaptam egy lapot a leendőbeli férjemtől, hogy megint karácsonyra Budapesten lesz, és kérdezi tőlem, hogy én is Pesten leszek-e. És akkor találkoztunk. Édesanyám is Budapesten volt, és szerettem volna, ha megismeri a férfit, de azt mondta, hogy nem akarja megismerni. Akkor fölvittem a nagynénémhez, a Mariska nénihez, őneki nagyon-nagyon szimpatikus volt. Azután már merészebb voltam, és szórakoztunk. Akkor volt a Moulin Rouge meg az Arizona kávéház, akkor elvitt engemet a Moulin Rouge-ba, az Arizonába, de nekünk egy óra előtt otthon kellett lenni, mert a Jenő bácsinak nem volt szabad tudni a találkozókról. 1937 augusztusában megesküdtünk. Én huszonkét éves voltam, ő harminchét. A szüleim ellenezték. Főként a kora miatt. De a legboldogabb házasság volt. Sajnos nagyon rövid ideig, csak négy és fél évig tartott.